

Thomas Hansen Becks prædiken ved mindegudstjeneste på Flagdagen

Taler

Thomas Hansen Beck
Hærprovst

Dato

5. september 2024

Sted

Holmens Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Paulus' Brev til Efeserne kapitel 6, vers 13-17

Gud lade rolighed og fred - i kongens rige blive,

Guds ord og ære blive ved - os salig trøst at give!

AMEN

Lad os høre fra Paulus' brev til de kristne i Efesos (6,13- 17):

Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I kan stå imod på den onde dag, overvinde alt og bestå. Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som brynje, og tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium. Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes brændende pile. Grib frelsens hjelm og Åndens sværd, som er Guds ord.

AMEN!

“Det lyder som et eventyr. Et sagn fra gamle dage. En røvet datter, dybt begravet, er kommet frelst tilbage.”¹

Ja, sådan sang vores bedste- olde- og tipoldeforældre for godt hundrede år siden, da Sønderjylland vendte tilbage til Danmark efter at have været tysk i 56 år. Og sådan synger vi det jo stadig, fordi vi ikke kun mindes, at en lille del af alt det

land, som Danmark mistede i 1864, blev dansk igen i 1920, men fordi vi også mindes de over 6000 unge sønderjyske mænd, der mistede livet under første verdenskrig, hvor de var tvunget i tysk krigstjeneste.

Det er da også i mindet om vore faldne, at vi er samlet til den her gudstjeneste. Det skal vi ikke glemme. Vi mindes i særlig grad alle dem, der står på monumentet i Kastellet, monumentet over vore faldne siden 1948. I år er det 60 år siden, at de første danske soldater blev udsendt til Cypern og 25 år siden, at vi begyndte at være i Kosovo. Derfor vil en særlig tanke gå til dem, der på de missioner mistede livet. Men de store tab i Irak og Afghanistan kan jo stadigvæk ikke andet end dominere en dag som i dag.

Vi er mange herinde i kirken i dag, der har kendt en eller flere af dem, der har mistet livet som udsendt af Danmark. Det gælder jo selvfølgelig ikke mindst alle jer pårørende. Som årene er gået, kan de for os andre nemt blive glemt i dagligdagen. Men for jer vil de naturligvis hvert eneste minut være i jeres hjerter bundet af den kærlighed, som med ét kun havde mindet tilbage.

Denne mindegudstjeneste og Flagdagen i det hele taget med alt, hvad der rundt om i Rigsfællesskabet i dag foregår af kranselægninger, parader, gudstjenester og sammenkomster er med til, at alle vi andre lige får henledt opmærksomheden på, at vore faldne har givet deres liv i tjeneste for deres land, så vi kan leve i fred og frihed. Vi får henledt opmærksomheden på det tab, som I – alle jer pårørende – har lidt. Og vi bliver på den måde lige rusket ud af vores magelighed og får henledt opmærksomheden på andre og dermed på det, der er vigtigere og større end os selv.

Nu indledte jeg med at citere fra Henrik Pontoppidans gode sang om Sønderjylland. Det er selvfølgelig begrænset, hvor meget den synges i dag. Alligevel lever den ude i foreningslivet og i andre folkelige sammenhænge sammen med resten af den danske sangskat. Den står i Højskolesangbogen, som den naturligvis er taget med i Forsvarets Sang- og Salmebog. Den har sammen med alle de andre gode danske sange sit eget stille liv, der bevæger os i en god retning. Ja, det er lidt ligesom nordmændene synger i deres nationalsang: ”Alt, hvad fædrene har kæmpet, mødrene har grædt, har den Herre stille lempet, så vi vandt vor ret.” På trods af politiske uenigheder og splittelser og på trods af ufred ude i verden lempes tingene med tiden på en stille måde, fordi der er nogen, der har kæmpet og nogen, der har grædt. Og hvor man kan fortsætte med at nævne

alt det, der også på en stille måde er med til, at vi vinder vores ret. Alt det som sangene udtrykker. Det er ønsket om sandhed og retfærdighed. Det er viljen til fred. Det er troen på det gode i forhold til det onde.

Det kan virke så bombastisk, når Paulus siger, at vi skal tage Guds fulde rustning på. At han bruger det militante som billede på det åndelige, bliver derfor af nogen tolket som en helliggørelse af krig og en politisering af det nationale. Men det er det selvfølgelig ikke. Det er derimod en stærk opfordring til at finde sit fodfæste i det, der kommer forud for alt andet i denne verden, så man netop ikke gør sin politik religiøs eller sin religion politisk. Det er nemlig en opfordring til at stå fast på, at vi skal være mod andre, som vi ønsker, at de skal være mod os. Og det er sagt i troen på, at vi tilgives, når vi svigter. For svigt skal ikke mødes med udskamning og straf, men med tillid og forpligtelse. Og forpligtelsen er ens næste, ens nærmeste, familie og venner og dermed ens land som et folkeligt fællesskab, som vi hver især er forpligtet på. Det er det, som vi skal vise kærlighed. For det er kærligheden, vi skal iføre os. Ansvarets kærlighed. Den består af sandheden som bælte, retfærdigheden som brynje, tro og tillid som skjold, friheden som hjelm og den kæmper med åndens sværd.

Det er altså en opfordring til, hvad vi kan kalde en åndelig oprustning eller et indre beredskab, hvor vi gør os det klart, at vi i det her lille land har så meget godt at være stolte over. Vi har igennem historien lært af vores nederlag og vores sejre. Vores forfædre har på en stille måde formet et folkeligt og hyggeligt lille land, der selvfølgelig altid står i fare for at ville hygge sig i smug, når det brænder for dets fødder. Men netop derfor er der en opfordring til at iklæde sig ansvaret, så man altid er beret til at ville kæmpe for det, man har kært, sådan som det lige nu findes nødvendigt at opruste militært og styrke det civile beredskab.

”Hvad kæmper vi for?”, råber anførerne på vores håndboldlandshold. Og sådan skal vi jo også spørge os selv, hvad det er, vi vil kæmpe for. Det skal derfor gøres med et mål for øje, der ikke er kortsigtet, men følger et slags etisk eller åndeligt kompas, der lægger en overordnet langsigtet kurs med et fodfæste i det, der er større end os selv. Det skal netop styres af viljen til fred. Et ønske om sandhed og ret. Og en tro på, at det gode altid vinder i sidste ende.

Danmark har mistet store landområder i tabte krige. I dag er det absurd at tale om, at de skal vindes tilbage. Sådan går det jo med tiden. Derfor er det jo også så vigtigt at stå sammen og stå fast på at kæmpe for sit land og det, man har kært,

når det så trues af fremmede magter. Med tanke på Danmarks situation i midten af 1800-tallet kan vi jo derfor meget godt sætte os ind i ukrainernes situation i dag. Den er på mange måder sammenlignelig. Danmark måtte dengang kapitulere og tabte derfor hertugdømmerne. Den fare står Ukraine også overfor. Og de kan ikke forvente at være lige så heldige, som vi var, at de efter en kapitulation senere hen får muligheden for en folkeafstemning. Det gjorde vi, så det danske folk dengang for godt hundrede år siden i taknemlighed altså kunne synge, at den røvede datter var vendt tilbage til sit moderland, som jeg indledte med at citere.

Den taknemlighed skal være med til at kalibrere vores åndelige kompas. For når vi stille mindes de tapre døde, hvis navne lever i Danmarks navn. Og når takken søger til dem, der segned, og dem, der sidder med tunge savn,² ja, så styrkes vores vilje til forsvar. Og så skal Herren nok lempe det sådan, at vi i sidste ende vinder vor ret.

AMEN!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

AMEN!

1. Henrik Pontoppidan: ”Sønderjylland”, 1918.
2. Mads Nielsen: ”En lærke letted”, 1945

Kilde

Tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/thomas-hansen-becks-praediken-ved-mindegudstjeneste-paa-flagdagen>